

AKTUELT

av

L. G. TERRAY

Tamilkirkens nye biskop ble en inder

Tamilkirken i India, datterkirken til Svenska Kyrkans Mission og Leipzigermissionen, er med sine 50,000 medlemmer en av Indias største lutherske kirker. Siden kirken ble selvstendig i 1919, har den alltid hatt en europeer til biskop. Den siste innehaveren av embetet, den svenske biskop Johannes Sandegren, uttalte imidlertid for en tid siden: «Jag kommer att anse min uppgift förfelad, om jag inte får en indier til efterträdare.»

Dette hans ønske er nå gått i oppfyllelse, idet kirken valgte dr. Rajah B. *Manikam* til Sandegrens etterfølger.

Dr. *Manikam* er kjent som en meget aktiv kirkemann som har gjort seg bemerket bl. a. som leder for Kirkenes Verdensråds Øst-Asia-kontor. Han har tidligere vært sekretær i Indias nasjonale kristne råd og er for tiden også formann for det lutherske kirkeforbundet i India. Sin teologiske utdanning har han fra Amerika, hvor han skaffet seg teologisk eksamen og filosofisk doktorgrad. Men han har også reist mye i Europa, deltatt på en rekke internasjonale kirkelige konferanser og har bl. a. også besøkt Norge.

Den nye biskop er en varm talsmann for mellomkirkelig samarbeid. Han har gjentatte ganger uttalt seg for sammenslutning mellom den syd-indiske unionskirken og sin egen lutherske kirke som geografisk befinner seg innen Syd-India-kirkens område. I den lutherske verden blir hans embetsgjerning derfor også imøtesett med en viss spenning, — men blir utvilsomt også fulgt av mange bøønner.

Åpne dører i Nepal?

I løpet av våren kunne pressemeldinger fortelle at det lukkede landet Nepal hadde åpnet sine dører for kristen misjon. Etter at en mindre gruppe indiske misjonsleger allerede i 1953 fikk innreise-tillatelse, kunne nå et større antall misjonærer slå seg til i landet og opprette sykehus, mødre hjem og barnehjem.

For dem som har fulgt med i utviklingen i Nepal de siste årene, kom dette visstnok ikke overraskende. Indiske journalister har i den

senere tid ofte besøkt kongeriket i Himalaya og ga meldinger om at det gamle aristokratiske enevælde mer og mer var på vei mot større demokrati.

I løpet av de siste 100 årene har landet faktisk vært regjert av én familie, Ráná-familien, som landets statsminister alltid kom fra, etter bestemte «tron»-arvings-regler. Ved et opprør i 1951 ble Ráná-familien fjernet fra makten, og kong Tribhuvana, som formelt hadde hersket i landet siden 1911, lovet landet parlamentarisk forfatning.

Begivenhetenes gang ble ytterligere fremskyndet i fjor, da landets 35 år gamle kronprins selv tok saken i sine hender, avskjediget den nye statsministeren og stilte enda mer radikale reformer i utsikt. Han blir karakterisert som fremtidens sterke mann som vil bringe nye tider over Nepal, og som man snart bør regne med også i den internasjonale politikken. Med en energi som minner om keiseren av Etiopia, tok han fatt på å bygge opp skolevesenet i landet, fikk Indias hjelp til å utbygge landets hær, telefon- og telegrafforbindelsen, flytrafikken, veinettet osv.

De nærmeste år vil vise om denne utviklingen i Nepal kanskje også innebærer nye muligheter for kristen misjon i det tvers igjennom hinduistiske landet.

Syd-India-kirken nærmer seg lutheranerne

Representanter for de syd-indiske lutheranere og Syd-India-kirken holdt en tre dagers konferanse i Bangalore i mars. Denne konferansen var den sjette i rekken av samtaler mellom syd-indiske kirker. Til å begynne med deltok også baptistene i forhandlingene, men da disse skilte seg ut i 1950, fortsatte samtalen mellom lutheranerne og Syd-India-kirken. (Jfr. NOTM 1954, 191 f.)

Konferansen i Bangalore var gjenstand for stor oppmerksomhet, fordi den nettopp skulle behandle emner hvor meningsforskjellene var temmelig store, nemlig nattverden og dåpen. Det var derfor en stor overraskelse at forhandlingene sluttet med en felles erklæring om nattverden.

Denne erklæringen betyr atskillige konsesjoner i lutheranernes favør. For 5—6 år siden hadde man neppe ventet at samtaler i det hele tatt kunne bli så inngående. På den tid var Syd-India-kirken ikke villig til å gi sin tilslutning til lutheranernes krav om at kirke-enhet bare kunne bygges på enhet i læren. Men siden er forholdet blitt fullstendig forandret. Lutheranerne kunne med glede konstatere at Syd-India-kirkens mål ikke var simpelthen å oppsluke de lutherske kirkene, men kirken håpet virkelig at noe nytt skulle komme i stand som resultat av forhandlingene. Fra unionskirkens side

ble det uttrykkelig fremhevet at de ikke ventet rett og slett tilslutning til Syd-India-kirkens forfatning og dens andre grunndokumenter, — men at Syd-India-kirken var i tilfelle villig til å endre disse dokumentene i henhold til lutheranernes ønsker.

Også på Bangalore-konferansen unnlot Syd-India-kirkens representanter å gjøre bruk av sin egen erklæring om nattverden fra 1949, men brakte sine formuleringer for det meste i overensstemmelse med lutheranernes «læreerklæring» fra 1951: «Doctrinal Statement Presenting the Confessional Basis of the Federation of Evangelical Lutheran Churches in India».

Når det gjelder nattverden, har lutheranernes læreerklæring vært karakterisert som meget svak. Herman Sasse hadde sagt om den at «selv Calvin ville gjøre innvendinger mot den» (Theologische Blätter 31. okt. 1954, s. 164). Så har da heller ikke Missouri-synodens syd-indiske representanter gått med på å underskrive Bangalore-konferansens erklæring, men de vil fortsette samtalen med Syd-India-kirken.

For de andre fire lutherske kirkene som deltok i konferansen, betyr Syd-India-kirkens konsesjoner at en vesentlig hindring for videre forståelse ble ryddet av veien. En ny konferanse er berammet til mars 1956 med «kirkens vesen» som emne.

Et forslag om å treffe praktiske forberedelser til union mellom de deltakende kirkene, bl. a. ved å utarbeide et utkast til felles kirkeforfatning, ble dog avvist av Bangalore-konferansen. Den danske misjonskirken Arcot Lutheran Church har imidlertid på egen hånd tatt initiativet til full union med Syd-India-kirken.

Religionenes renessanse

Det er stadig nye tegn som tyder på at de ikke-kristne religioner opplever ikke så lite av en renessanse i våre dager. At muhamedanismen etter krigen har fått ny kraft, er opprettelsen av den arabiske ligaen og av staten Pakistan bevis for. Men også de andre store religionene rører på seg. I Japan gjør shintoismen nye fremstøt etter den amerikanske okkupasjonens opphør. Statsministeren i Burma ga sin tilslutning til et opprop om pengeinnsamling til buddhistisk misjon i Tyskland. Indiske aviser skriver om store planer for en verdensomfattende buddhistisk misjon. Den skulle igangsettes i anledning 2500-årsdagen for Buddhas fødsel som vil bli feiret neste år. Og buddhistene hevder såvisst ikke prinsippet at «religionen er en privatsak». På den store afrikansk-asiatiske konferansen i Bandoeng i april i år uttalte Ceylons statsminister ifølge avisreferater at han betraktet buddhismen som en av sitt lands «mest verdifulle besittel-

ser» (one of the most precious possessions of my country). I samme land har man hentet fram en gammel lov fra 1818 som gjør kirkebygging avhengig av regjeringens tillatelse. Den gangen tjente loven til å *beskytte* de ikke-buddhistiske religionene, blant dem kristendommen, i dag vil man benytte den *mot* disse.

Religionenes renessanse stiller nye og større krav til misjonærene, når det gjelder kjennskapet til de religionene de arbeider iblant. I dag ser man annerledes på denne oppgaven enn den misjonsledelsen som for over 200 år siden uttrykte sin misnøye med at pionérmisjonæren Ziegenbalg drev studier om Malabarkystens religioner, — han ble jo sendt «for å utrydde, ikke for å utbre slike vrangforestillinger». I dag er religionenes studium en meget vesentlig del av all misjonærutdannelse. Ja, kristne ledere i misjonslandene arbeider for å få opprettet spesielle sentra til studiet av de forskjellige religionene.

Juni-nummeret av Evangelische Missions-Zeitschrift skriver om denne saken at det ikke er nok å kjenne religionene, deres lære og trossetninger, men misjonæren må også studere den plassen disse fornyede religionene har i vedkommende folkeslags *hele livssammenheng*. De må ta den ikke-kristne religionen så alvorlig at de med åpent sinn lytter til alle de spørsmål denne religionen stiller og til alle spørsmål den svarer på, så de forstår hvor meget religionen virkelig betyr for dens tilhengere. De må lytte til hva hinduismen i sin beste form betyr for dens beste tilhengere. Det samme gjelder islam, buddhisme og alle andre. Først da kan de trenge inn i religionens innerste vesen og overvinne den med budskapet om Jesus Kristus.

I religionenes renessanse ligger en ny utfordring til den kristne verdensmisjon.

Det danske Missionsselskab opptar arbeid på nye felter

Det danske Missionsselskabs landsmøte som ble holdt i Aalborg i begynnelsen av juni, ble omfattet med særdeles stor interesse, fordi landsmøtet skulle treffe avgjørelse om hvorvidt selskapet skulle oppta arbeid på nye misjonsfelter.

Det danske Missionsselskab er uten sammenligning Danmarks største misjonsselskap, hvis budsjett er omtrent like stort som de andre 17 danske selskapers tilsammen. På landsmøtet ble det gjort rede for at selskapet av forskjellige grunner ikke hadde anledning lenger til å sende et ubegrenset antall misjonærer til sine tidligere og nåværende misjonsmarker, Syd-India, Øst-Jeypore, Kina, Formosa, Arabia og Tanganyika.

Det er kommet to oppfordringer om å oppta arbeid på nye felter,

en fra Japan ved den kjente pastor Winther og en fra Etiopia ved Det lutherske verdensforbunds misjonsavdeling. Selskapet innbød generalsekretær Vågen til landsmøtet som foredragsholder og rådgiver, ettersom hans selskap driver misjon både i Japan og i Etiopia.

Landsmøtet fattet ikke noen endelig beslutning om å oppta arbeidet på noen bestemt misjonsmark, men det «henstiller til bestyrelsen at gaa i gang med missionsoppgaver paa nye arbeidsmarker, hvor og naar den finder det riktig». Vedtaket innebærer ikke bare at hovedstyret får fullmakt til å bestemme på hvilket felt arbeidet skal tas opp, men det tilskynder også hovedstyret til å gå i gang med de nye oppgavene snarest.

Nytt fra Egede Instituttet

Representantskapet for Egede Instituttets Venner holdt sitt årlige møte tirsdag den 24. mai. Årsmeldingen og regnskapet for 1954 ble fremlagt og godkjent. Begge er trykt i dette nummer av NOTM. Det ble vedtatt å henstille til misjonsorganisasjonene om å yte et rentefritt lån til trykningen av en ny utgave av Norsk Misjonsatlas. To styremedlemmer skulle gå ut i år i henhold til statuttene, dr. theol. Alf Lier og lege Ragnar Wisløff-Nilssen. Begge ble gjenvalgt. De øvrige medlemmer av styret er sokneprest Lars Johan Danbolt (formann), pastor H. Chr. Mamen og dosent O. G. Myklebust som er selvskrevet medlem i egenskap av Instituttets leder. Også de tre varamennene til styret ble gjenvalgt. Disse er lektor H. K. Heimdal, forstanderinne frk. Johanne Høeg og generalsekretær Olaf Duesund.

Samme dag holdt Egede Instituttets Venner sin fjerde generalforsamling (de tre første ble holdt i henholdsvis 1947, 1949 og 1952). Treårsmeldingen og regnskapene for perioden 1952—54 ble fremlagt og godkjent. Biskop Johannes Smemo ble enstemmig gjenvalgt som representantskapets formann. Til medlemmer av representantskapet ble dessuten valgt tilsynsmann Alfred Andresen, Oslo, lektor H. K. Heimdal, Oslo, tilsynslærerinne frk. Erna Modahl, Bergen, programsekretær Sigurd Lunde, Oslo, grosserer Carl Mortensen, Oslo, res. kap. Johan Rian, Trondheim, professor John Nome, Blommenholm, sokneprest Ole B. Meyer, Oslo, misjonssekretær Johs. Skauge, Stavanger, og oversøster Ingrid Wyller, Oslo. Varamenn ble generalsekretær Olaf Duesund, Oslo, forstanderinne frk. Johanne Høeg, Oslo, res. kap. Alex. Johnson, Oslo, og disponent Birger Natvig, Oslo. Den til enhver tid fungerende formann i Norsk Misjonsråd er medlem av representantskapet. Ved sitt konstituerende møte skal representantskapet velge tre medlemmer og to varamenn til.

LITTERATUR

A History of the London Missionary Society 1895—1945.
Av Norman Goodall. Oxford University Press, London,
1954. 640 sider. Innb. 42 sh.

Da London-misjonen i 1895 feiret sitt 100-års jubileum, kom det ut et tobindsverk om selskapets historie som fremdeles er uovertruffet: Richard Lovett's *The History of the London Missionary Society 1795—1895*. Ved selskapets 150-års jubileum (i 1945) — da spørsmålet om et større historisk arbeid igjen meldte seg — var det derfor ikke aktuelt med en ny undersøkelse og fremstilling av det første seklet. Oppgaven måtte bli å gi en skildring av utviklingen i de siste femti årene — en tid som i London-misjonen som i verdensmisjonen i det hele har vært karakterisert av imponerende innsats og rike resultater.

I likhet med Lovett's verk er også Goodall's fremstilling et arbeid som «ruver» (640 tett-trykte sider!). Som sin «forgjenger» utmerker det seg dessuten ved omfattende og omhyggelige kildestudier (de rikholdige og velordnede arkivene til London-misjonen er, som enhver som har hatt anledning til å granske der, vet, et eldorado for misjonsforskere). Men Goodall bygger i stor utstrekning også på studium av trykte kilder (bøker, tidsskrifter osv.). Og han kan skrive som få, et pre som gjør lesningen av hans store bok til noe av en litterær nytelse.

Goodall's fremstilling av London-misjonens historie i tiden 1895—1945 viser klart den forskyvning som har funnet sted fra «misjon» til «kirke» i det kristne arbeidet blant de såkalte fargete folkene. Dette er det mest markante trekk i fremstillingen. De misjonsteoretiske spørsmålene blir vidd betydelig oppmerksomhet. Også det biografiske stoffet inntar en bred plass. Stoffbeholdningen er suveren. Og disposisjonen er ypperlig.

Dr. Goodall — som i dag står i første rekke blant lederne i den evangeliske verdensmisjonen og den ekumeniske rørslen — var tidligere i flere år en av sekretærene i det selskapet hvis historie i første halvdel av dette seklet han har gitt oss. Sin vitenskapelige dyktighet la han for dagen på en overbevisende måte da han i 1950 tok den